

LAURE OOMENS

GESPLETEN & ADEM

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

DEEL I

I

De lucht stonk naar zwavel en verbrand vlees.

Elena hapte naar adem, maar haar keel sloeg dicht. De lucht was dik, verstikkend, brandde als gif in haar longen. Ze hoestte, proestte, stikte. Haar knieën sloegen tegen de grond... die was heet, ruwer dan steen, alsof duizenden glasscherven in haar vlees sneden.

Waar was ze?

Ze knipperde, probeerde de wereld in haar blikveld te vangen, maar alles om haar heen deed pijn. De grond trilde. Rook en stof rezen op in wolken om haar heen. En toen zag ze het. Niet gewoon vuur of vlammen.

Het bewoog. Groen, felgroen, levend. Niet als een brand die woekerde, maar als iets met een wil. Het kronkelde zoals slangen, likte aan de grond, proefde de lucht.

Iets zocht naar haar.

Ze zette het op een lopen. Blindelings. Haar voeten sloegen tegen de verzengende aarde, haar benen protesteerden. Maar hoe hard ze ook rende, de vlammen bewogen mee.

Nee. Ze kwamen dichterbij.

De hitte beet in haar huid, sneed door haar kleding. Ze gilte toen iets haar schouder raakte. Een flits van pijn, scherp, alsof iets zich in haar vlees vastbeet. Haar vel scheurde open. Ze greep naar de wond en voelde de randen van haar verbrande huid. De smerige geur van geschroeid vlees walmde om haar heen.

De grond onder haar schudde. Barsten trokken open als kloven, en daaronder...

Een gezicht.

Elena's maag kantelde. Een schim gehuld in gifgroene gloed. Twee ogen, precies vlammen in de duisternis. Ze keken haar aan.

Niet zomaar vuur. Niet zomaar pijn.

Het was iemand.

Een rauwe gil ontsnapte uit haar mond. Ze struikelde. Viel. Haar knieën sloegen tegen de grond, haar handen grepen in de as.

De vlammen grepen haar terug.

Pijn schoot als een bliksemschicht door haar lijf. Iets trok aan haar. Geen vuur... vingers, klauwen, een greep om haar ribben. Ze vocht. Ze rukte zich los, sloeg wild om zich heen, maar het had haar. Het wurgde haar. Haar spieren verstijfden, haar borstkas kneep samen, haar botten leken onder druk te bezwijken. Haar hoofd tolde. Haar longen brandden. Ze zou sterven. Ze hapte naar lucht. Één laatste keer.

Toen sloeg de duisternis toe.

KNAL!

“Mamaaaaa!” Elena's broertje Davy gilde bij het horen van de oorverdovende donderknal die de ramen in hun kassen deed rinkelen.

“Het is niets, Davy”, riep Elena's vader vanuit hun slaapkamer. “Het is maar wat onweer door de hitte.”

Hij schuifelde slaperig de gang door en knipte Davy's kamerlicht aan. Omdat het al dagenlang zo warm was stond Elena's kamerdeur open. Het plotse, felle licht maakte helemaal een einde aan haar nachtrust.

“Komaan, bangerik! Is dit nou nodig? We moeten morgen vroeg op hoor!” bromde ze chagrijnig. Ze hoorde Davy tegensputteren.

“Elena, hou op met zagen,” ketste papa terug. Hij begon blijkbaar zelf nu al last te krijgen van zijn rothumeur.

“Doe gewoon je deur en je ogen dicht.”

Elena rolde in het donker met haar ogen en duwde met haar voet de deur hard dicht.

Van slapen zou er niets meer in huis komen, dat wist ze wel zeker. Het ongemakkelijke gevoel dat de droom had achtergelaten, kon ze maar moeilijk van zich afschudden. Hij kleefde aan haar, als een restant van een plaktattoo.

Ze kon zich niet precies herinneren wanneer ze die voor de eerste keer had gehad. Dat moest toch al een paar weken geleden zijn?

Ze had geprobeerd om de handen die ze zag na te tekenen, maar telkens wanneer ze de punt van haar potlood op het papier zette, blokkeerde ze. Haar hele lichaam verstijfde en ging op slot. *Over and out.*

Erover vertellen tegen haar ouders? Geen optie: papa zou boos worden. Hij zou het afdoen als onzin, als een wansmakelijke poging om Davy bang te maken en bijgevolg zou mama zwijgen en wegstijgen. Zo ging het altijd.

Plots schalde Elena's wekkerradio door de kamer. Door al haar gepieker had ze niet gezien dat het al zes uur was.

“Joepie,” fluisterde ze sarcastisch tegen zichzelf, terwijl ze haar wekker met een welgemikte tik het zwijgen oplegde, “dit wordt weer een topdag na zo weinig slaap...”

Ze liet zich uit bed glijden, schuifelde naar de badkamer en stak een dreigende vinger op naar Davy die op het punt stond zijn mond te openen. Gelukkig begreep hij voor deze ene keer de hint en perste hij zijn lippen op elkaar.

De warme douchestralen spoelden beetje bij beetje Elena's ellendige gevoel weg. Ze fronste toen ze haar benen zag. Er stonden allerlei krassen op. Vast haar eczeem dat opspeelde en waar ze 's nachts aan had gekrabd. Wanneer het warm was of ze stress had, flakkerde de jeuk altijd op. Al zag het er deze keer toch erg uit. Sommige plekjes hadden zelfs gebloed.

Ze zou straks na school bij haar grootouders langsgaan, herinnerde ze zich plots. Die gedachte toverde een kleine glimlach op haar gezicht. Hoe slecht of onbegrepen ze zich hier thuis ook voelde, bij oma en opa kon ze steeds terecht.

Oh, vooral opa... Die wist perfect wat hij moest zeggen om haar weer aan het lachen te krijgen. Hij wist ook perfect wanneer woorden tekort zouden schieten en enkel een knuffel en stilte soelaas konden bieden.

“Elena? Elena! Ben je bijna klaar? Je broer moet ook nog douchen!”

Mama's stem haalde Elena uit haar gedachtestroom.

“Tien minuutjes, mam! Ik ben zo klaar!”

“Maar mama,” hoorde ze Davy jammeren, “dan raak ik nooit op tijd klaar! Zo kom ik te laat in de klas!”

Elena wikkelde een handdoek om haar lichaam en een tweede als tulband om haar natte, lichtbruine haren en liep de gang op naar haar eigen kamer.

“Eindelijk!” sakkerde Davy. “Wilde je daar blijven wonen of zo?”

“Hou op met zagen, kleine. Wat moet jij zelfs in de badkamer doen? Je gezicht is toch al gewassen door je tranen van vannacht, huilebalk.”

“Ik begrijp niet waarom je zoveel moeite blijft doen voor de spiegel,” beet hij terug. “Mooier word je er echt niet van, integendeel!” Davy grijnsde al zijn tanden bloot. Met een ruk draaide Elena zich om en smet de kletsnatte handdoek naar zijn hoofd. Davy ontweek hem en deed lachend de badkamerdeur achter zich dicht.

Ze ging voor haar spiegel staan, die van de vloer tot aan het plafond reikte. Genoeg om zichzelf te keuren. Of te haten.

Langs de zijkanten hingen fotootjes van haar vrienden en familie gekleefd. Zo lelijk was ze niet, toch? Ze keek naar haar laatste klasfoto, waarop ze samen met haar beste vriendin Samantha poseerde, vlak naast Oliver en Frederik – Fred voor de vrienden.

Fred was een van de populairste jongens in haar jaar en uiteraard niet te vergeten: ontzettend knap. Hij leek de laatste tijd best wel geïnteresseerd in haar, dus neen, zo lelijk was ze vast niet!

Vanuit haar ooghoeken wierp ze een blik op haar mascara en lipgloss die ze enkel voor speciale gelegenheden droeg. Nou ja, een likje make-up kon toch zeker geen kwaad? Fred zou sowieso kijken. En dat was het enige dat telde.

Tien minuten later kwam Elena gracieus de keuken binnen gewalst. Davy begon meteen te grinniken en schudde zijn hoofd terwijl hij haastig de melk over zijn cornflakes uitgoot.

“Elena, alsjeblief... Ga je naar school of ga je naar een feestje?” vroeg papa verbaasd. “Dit is erover!”

De afkeuring droop van zijn gezicht.

“Komaan paps, zie je dat niet? Ze gaat iemand versieren!” riep Davy vermaakt uit.

“Wat?! Iemand versieren? Je gaat me toch niet vertellen dat je je zo goedkoop optut voor een... KEREL?!”

Papa spuugde het woord zo uit, alsof hij net een restje kots in zijn mond proefde.

“Dit is helemaal niet goedkoop,” haalde Elena nonchalant haar schouders op. “En dit is helemaal niet voor een kerel, kleine, dit is nu eenmaal mode.”

“Mode! Chemische troep op je gezicht! Ga je gezicht maar wassen, zo stap je niet in mijn auto.” Papa sloeg zijn koffiemok op tafel om zijn woorden kracht bij te zetten.

“Geen probleem, ik ga wel met de fiets!” stoepte Elena met getuite lippen en haar handen in haar heupen. Mama kon een lachje niet onderdrukken, papa keek haar bliksemend aan.

“Zoals je wil! Kom, Davy, we zijn weg!”

Davy keek een beetje ongemakkelijk naar Elena, schrokte de laatste happen cornflakes binnen terwijl hij zijn tas nam en vertrok, achter papa aan die boos wegstampte.

“Je moet hem niet steeds zo lopen jennen, hij heeft het al

moeilijk genoeg,” zei mama toen ze de deur achter papa en Davy had dichtgedaan.

“Dan moet hij niet over alles zo moeilijk doen,” bracht Elena ertegenin. “Elke stap die ik zet, elk ding dat ik doe... hij heeft áltijd commentaar.”

“Dat is omdat hij je graag ziet, hij wil gewoon het beste voor jou.” Ze sloeg haar armen om Elena heen en gaf haar een knuffel.

“Tegen Davy doet hij anders niet zo... En eerlijk, mama, je weet wel beter dan dat.” Elena wurmde zich los. Mama deed alsof ze dat laatste niet had gehoord en gaf Elena haar tas.

“Ik blijf vanmiddag bij opa en oma eten! Ben op tijd terug!” riep Elena achterom toen ze op haar fiets sprong.

Toen ze haar dochter had uitgezwaaid, leunde mama met haar hoofd tegen de deur. Ze voelde zich wat ongemakkelijk door Elena’s opmerking. Dat kwam vooral omdat er een kern van waarheid in zat, die ze steeds opnieuw probeerde te negeren: Jim was de laatste maanden allesbehalve te genieten. Maar hij deed nooit zo lastig tegen Davy als tegen Elena, hoewel het helemaal niet zo’n moeilijk kind was. Misschien omdat ze een meisje was? Misschien was hij gewoon ongerust over haar en was ‘ie bang dat zij hem niet meer als haar grote held zag? Zoiets zal het vast wel zijn, probeerde ze zichzelf te sussen. Ze wapperde even met haar haren om het onbehaaglijke gevoel van zich af te schudden, rechtte haar schouders en besloot om vandaag alles los te laten op het tennisveld.

II

PLING.

Elena vloekte binnensmonds terwijl ze haastig haar telefoon uit haar tas trok. Haar fietsketting kraakte bij elke trapbeweging en de school kwam eindelijk in zicht. Ze had nog maar een paar minuten.

Snel ontgrendelde ze haar gsm. Een bericht van Samantha:

Meid! Waar zit je! Wiskunde gaat zo beginnen en Fred zit naar je te vragen! Antwoord me, bitch! 🙄

“Shit, shit, shit,” siste Elena tegen zichzelf. Haar stomme vader zou ervoor zorgen dat ze een gesprek met Fred misliep! Ze begon nog sneller te trappen en beeldde zich even in dat ze Lance Armstrong onder epo was.

Net toen de bel ging, zwaaide ze de deur van haar klaslokaal open. Zonder op een reactie van haar leraar te wachten, glipte Elena hijgend en met een rood aangelopen gezicht naar haar bank.

“Wel,” kraste haar leerkracht wiskunde, meneer Maes, “dat is net te laat juffrouwtje! Nog één keer en je hebt strafstudie, ik word niet graag onderbroken!”

Hij priemde met zijn worstdikke vinger in de lucht. Elena mompelde een ‘sorry’ en zakte in haar stoel.

Net voor ze ging zitten, wierp ze een snelle blik naar rechts, naar Fred. Hij keek haar aan, zijn mondhoeck omhooggetrokken. Een knipoog.

Elena verstijfde even. Haar maag deed iets vreemds, een

mengeling van vlinders en kortsluiting. Verlegen streek ze snel een zweterige lok haar achter haar oren.

“Joh, meid, waar was je!” fluisterde Samantha in het bankje achter haar, terwijl ze aan Elena’s mouw trok. “Ik dacht dat je me ging laten stikken!”

Elena draaide zich half om. “Het was weer crisis thuis. M’n vader vertikte het om me mee naar school te nemen omdat ik een likje lipgloss draag.”

“Serieus?”

Meneer Maes sloeg zijn hand op tafel. “DAMES! Dit is mijn allerlaatste waarschuwing!”

Samantha liet zich met een gewaagde grijns terug in haar stoel zakken.

Elena’s telefoon trilde opnieuw. Gelukkig had ze hem al op stil gezet. Een fijn glimlachje speelde om haar lippen toen ze zag wie de afzender van het bericht was: Fred.

Je ziet er goed uit EI!

Ze beet op haar lip. Was dit een grap? Maar toen ze opkeek, ving ze opnieuw zijn blik. Zijn glimlach en die heerlijke rij parelwitte tanden.

Elena grijnsde onwillekeurig. De rest van de les gleed aan haar voorbij als ruis. Ze hoorde woorden, cijfers, zinnen, maar niets drong door. Behalve die vlinderachtige warmte onder haar huid.

En... de gedachte aan haar droom. Met haar balpen probeerde ze tussen de hartjes door de vlammeende klauwen uit haar nachtmerrie na te tekenen in haar schrift. Het gezicht dat haar nacht na nacht lag aan te staren. Dat haar bleef beklijven, ook lang nadat ze ontwaakt was. Maar ook dit keer bleef haar hand boven het papier hangen. Maar de haren in haar nek? Die stonden wél recht.

Het rinkelen van de bel haalde haar uit haar dagdroom. Ze

knipperde even met haar ogen. Nog voor ze goed en wel beseftte dat ze twee uur lang geen enkele notitie had gemaakt tijdens haar slechtste vak, vloog Samantha haar om de hals.

“Oh. My. God. Wát heeft hij gestuurd?! Je hield je telefoon zo laag, ik kon niks lezen! Laat me raden, complimentjes? Kusje erbij? *Tell me!*”

Elena bloosde en stopte haar gsm snel weg. “Het was niks.”

“Niks?!” Samantha trok de telefoon uit haar handen en begon te scrollen.

“Sam, doe niet – Kan je me alsjeblief je notities geven? Ik ben echt dik genaaid!” Elena beseftte nu dat ze zich niet nog een slecht cijfer kon permitteren. Dan zou de bom thuis helemaal barsten. Haar handen begonnen plots te zweten.

“Ja ja, doe ik straks wel,” wuifde Samantha Elena’s bezorgdheid weg.

“Oh schat, dit is zo heerlijk! Hij heeft echt interesse in je! Al zag je er echt belabberd uit, maar goed. Je gaat toch wel antwoorden?”

“Euh... dat was niet echt de bedoeling nee,” stamelde Elena. Ze probeerde haar gsm terug uit Samantha’s handen te prutsen, maar die sloeg haar weg met de ene hand, terwijl ze de gsm hoog in de lucht hield, zodat Elena wanhopig stond te springen.

“Wat?! Je bent gek! Dit vraagt toch echt om een antwoord! Hier, ik doe het wel!” Ze liet haar vingers vliegensvlug over de letters op het scherm glijden.

“Sam! Nee! Geef hier!”

“Te laat, schat. Verzonden!” Ze grijnsde en gooide kakelend de telefoon terug naar Elena.

En jij dan, tijger! Rrrawr! Kusjes

Elena’s mond viel open.

“Wat heb je gedaan, Sam? Dit klinkt niet eens als ik!”

Samantha's gezicht verstarde een seconde. Ze trok beide wenkbrauwen minachtend op en zuchtte: "Nee inderdaad, als het van jou afhing, zou je zelfs nog geen vriendje hebben wanneer je al lang in het bejaardentehuis zat. Bedank me maar als hij je straks mee op date vraagt. Ciao!"

Ze wierp haar blonde haren over haar schouder en wandelde weg.

Elena vloekte in zichzelf. Ze was blij dat ze de resterende twee uur van deze woensdagvoormiddag even van Samantha verlost was. Ja, zelfs al was ze haar beste vriendin.

Ze kenden elkaar al zo'n drie jaar. Elena zat in het tweede middelbaar, toen Samantha van een andere school naar de hare overstapte. De reden daarvoor was niemand echt duidelijk. Zelfs voor Elena bleef het vaag. Maar Samantha ontpopte zich al snel tot meedogenloze *queen*. En tot ieders verbazing werd ze niet bevriend met de meisjes die al populair waren, maar koos ze Elena uit, het vreemde eendje dat tot dan onopgemerkt was gebleven en vrijwel in sociaal isolement vertoefde.

Elena's boosheid ebde weg. Ze wist wel dat Sam gewoon probeerde te helpen, maar ze haatte het wanneer ze zich met alles bemoeide en zo alle aandacht naar zich toetrok. Fred was geïnteresseerd in háár, niet in Sam en dus ook niet in haar soort sms'jes.

De twee volgende uren had Elena lichamelijke opvoeding. Op weg naar de kledkamer begon haar maag lichtjes samen te knijpen: Fred zat ook in deze les. En dit keer had ze helaas geen back-up. *Waar zit ze als je ze nodig hebt?*

Ze zag Fred voor de deur van het gymlokaal praten met Oliver. Hoe graag Elena ook met hem wou babbelen en hem liefst van al had besprongen en opgegeten, na het sms'je van vanochtend panikeerde ze. Fred had haar net in de mot en knikte.